

Poštšina plačana v gotovini

Angelček

1934-1935

Letnik 43

2

VSEBINA 2. številke: Alojzij Košmerlj: Otrok moj, vedi, da te Jezus ljubi — F. Güll-J. Pucelj: Otroci rajajo (Pesem) — Korič: Jezusova Lučka — Mirko Kunčič: Naša muca (Pesem) — Oroslava-Ina: Rože male Terzike — Janez Pucelj: Sprejem (Pesem) — Mirko Kunčič: Mala mama (Pesem) — Dolores Vieser-J. Pucelj: Koroška pravljica — Marijin vrtec. — Na ovitku: Uganka.

Knjižnicam priporočamo

Vrtec in Angelček 1933/34

dobro vezana Din 30.—; Angelček sam Din 10.—

Od prejšnjih letnikov imamo še sledeče vezane izvode

Vrtec in Angelček 1932/33	Din 30.—	Angelček sam	Din 10.—
.. .. . 1931/32	.. 30.— 10.—
.. .. . 1930/31	.. 30.— 10.—
.. .. . 1929/30	.. 30.— 10.—
.. .. . 1928/29	.. 30.— 10.—
.. .. . 1927/28	.. 30.— 10.—
.. .. . 1926/27	.. 30.— 10.—
.. .. . 1925/26	.. 30.— 10.—
Vrtec 1922	.. 18.—	Angelček 19.5	.. 10.—

V knjigarnah se po knjigotržni ceni dobe:

Vrtec 1910, 1911, 1913 do 1917, 1921 do 1932

Angelček 1895, 1906, 1908, 1912 do 1916, 1919, 1921 do 1932

Uprava VRTCA, Ljubljana

Kopitarjeva ulica 2 (H. Ničman)

Izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna d. z o. z. v Ljubljani (K. Čeč). — Urejujeta Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Resljeva cesta 11 (oblastem odgovoren) in Janez Pucelj, župnik na Ježici. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica 2 (H. Ničman).

»Angelček« je priloga »Vrtca« in stane za vse leto Din 5.—.

Oktober

Angelček

Štev. 2

Alojzij Košmerlj:

Otrok moj, vedi, da te Jezus ljubi.

Človeško srce je ustvarjeno za ljubezen. Ljubiti hočemo, pa si tudi ljubezni želimo. Težko je življenje človeka, ki na svetu ne najde ljubezni. Kakor popotnik je, ki sam in zapuščen roma po nevarnih potih. Če pade in se ponesreči, nima nikogar, ki bi mu pomagal; ako zaide med temne prepade, ni prijatelja, da bi mu pokazal pravo pot. Srce, ki ga ne ogrevajo topli žarki ljubezni, je kakor roža, ki sameva v temi. Roža brez tople solnčne luči uvene in umrje, srce brez ljubezni v žalosti izhira. Če je že vsakemu človeku brez ljubezni težko, je pa še posebnega pomilovanja vreden ubog in pozabljen otrok.

Tak revček, ki v življenju nobene ljubezni ni užil, je bil mali Tonček. Oče in mati sta mu umrla, bratov in sester ni imel. Sirotek je živel pri tujih ljudeh, ki so mu rezali kruh s trdo roko in so mu le redko dali prijazno besedo. Videl je druge otroke, ki so imeli dobre, ljubeče starše. Pri njih je bil smeh doma, na njih obrazih je žarelo veselje. Če jim je kdaj žalost skalila oči, jo je kmalu odgnala topla materina beseda.

Sirotek Tonček vsega tega ni imel. Oh, kako si je tudi on želel milih materinih oči, kako je v samotnih urah hrepenel po materini in očetni bližini. Tako rad bi se malo zgovoril, tako rad bi prelil malo svoje žalosti v njihovo srce. Pa ni bilo nikogar, ki bi se zanj z ljubeznijo zavzel. Zato je bil ves blede njegov obraz, v očeh je bila skrita globoka žalost. Sirotek Tonček ni vedel, kaj je smeh in dobra volja. Njegovo mlado srce je umiralo od zapuščenosti.

Tonček je hodil v šolo. Tih in otožen je sedel med drugimi otroki. Pri veselih otroških igrah v odmorih se ni razvnel. V njegovi duši je vedno odmevalo: sam, sam, sam... Nekega dne po šoli ga pokliče gospod katehet. Dobremu duhovniku se je sirotek smilil, rad bi se malo z njim pogovoril. »Tonček, vedno si žalosten.« — »Gospod katehet, tako sem zapuščen. Očeta nimam, ne matere; nimam domačega človeka. Pri tujih ljudeh sem, ki me nimajo radi. Nihče me ne ljubi. Vi ne veste, kako mi je hudo.« — Ubožčku so se ulile solze. Tudi duhovnik se jih ni mogel zdržati. Dobri gospod je imel Tončka rad. Ko bi ga le mogel vsaj malo potolažiti in razvedriti. Posvetilo se mu je v duši. »Tonček, misliš, da te res nihče ne ljubi? Z menoj pojdi, pokažem ti prijatelja, ki te ljubi z vsem srcem.« — Šla sta v cerkev. Prav pred oltar sta stopila. Duhovnik je pokazal Tončku na tabernakelj: »Glej, Tonček, za temi vratci prebiva tvoj najboljši prijatelj. Nimaš človeka, ki bi te ljubil. Vedi, otrok moj, da te Jezus ljubi. Misliš, da si sam in od vseh zapuščen, pa ni tako. Jezus je s teboj, njegovo sveto Srce vedno zate bije. Misli pogosto na Jezusa in laglje ti bo v življenju. Rad pridi pred tabernakelj in žalost tvoje srca bo prešla. Jezus te bo tolažil.«

Kakor da se je Tončku nov svet odprl, tako mu je bilo pri teh besedah, izgovorjenih pred svetim tabernakljem. O, da ni že prej na to mislil! Jezus ga ljubi! In so mu šle misli skozi dušo: Glej, dobri Jezus je prišel iz nebes na svet in je legel v mrzle, revne jaslice. Zakaj? Ali ne iz ljubezni? In je šel na križ v krvavo smrt — le zakaj? Ali ne zato, ker nas ljubi? In je Sveto Rešnje Telo postavil in biva sredi med nami vse dni — zakaj, le zakaj? Samo zato, ker nas

ljubi. O, dobri Jezus ljubi vse, ljubi zlasti še tiste, ki so žalostni in zapuščeni. Zdaj pa vem: Jezus ljubi tudi mene. Nič več ne bom tako žalosten, saj imam Jezusa. O dobri Jezus, verujem in zaupam: Ti me ljubiš, ljubiš kakor oče in mati, še bolj, še bolj! Pre-sveto Srce Jezusovo, zaupam v Te.

Tako je mislil ubogi Tonček pred tabernakljem, tako je molil. Pri srcu pa mu je bilo naenkrat tako toplo, kot da je solnce posijalo vanj. Saj je res solnce posijalo na ubogega dečka, solnce neizmerne Jezusove ljubezni. —

Otročiči! V svetem pismu je zapisano: «Če bi tudi mati pozabila svojega otroka, jaz te ne bom pozabil.» Taka je Jezusova ljubezen do nas. Večja od očetove, večja celo od materine ljubezni. Nikar tega nikoli ne pozabimo. Morda nam bo v življenju še zelo hudo, morda bomo tudi mi pri ljudeh le malo ljubezni našli. Dobri Jezus nas ljubi z neizmerno, nesebično, večno ljubeznijo.

Otrok moj, vedi, da te Jezus ljubi.

F. Güll — J. Pucelj:

Otroci rajajo.

*Za mlinom za stezico
stoje tri hiške;
v teh hiškah ringarajajo,
rajajo miške.*

*Za mlinom za stezico
stoje tri hiške;
okrog njih ringarajajo,
rajajo piške.*

*Za mlinom za stezico
stoje tri hiške;
nad njimi ringarajajo,
rajajo liščki.*

*Miške, piške, liščki,
ringaraja, ringaraj!*

Korič:

Jezusova Lučka.

(Marija Lucija Chausset, 1920—1926.)

Lučka je bila stara šest mesecev, ko je ležala v vozičku, lepo okrašenem s cveticami, in metala cvetlice Jezusu v monštranci. Kmalu potem je dala prvi dar beraču. Že je znala Lučka prvo besedo »mama« in potem »ata«, tretja beseda pa je bila »lepo«. Vedno je govorila te besede: »Lepo mama, lepo ata!« Da, pri Lučki je bilo vse lepo.

Stavek, ki ga je venomer govorila, je bil: »Kakor angel«, pa če se je prilegal ali ne. »Mama, rada te imam — kakor angel.« Star gospod jo vpraša: »No, kako kaj?« »I tako, kakor angel.« Še celo tramvaj je piskal — kakor angel.

Od deda se je naučila molitvico, ki jo je zelo rada molila:

»Hvaljen Jezus, ki mi je travico dal!

Hvaljen Jezus, ki mi je rože dal!

Hvaljen Jezus, ki mi je veselje dal!«

Prav rada je dajala revežem. Šla je z materjo v trgovino. Mati ji je kupila oslička in jančka, ki ju je že dolgo želela. Domov grede srečata bolnega dečka, ki je poželjivo gledal igračke. Lučka mu jih da, naj se igra z njimi.

»Daj mu jih!« pravi mati.

»Kar imej jih!« pravi dečku. Ko pride domov, pade od same sreče očetu okrog vratu: »Mama mi je kupila oslička in jančka — pa sem vse dala bolnemu dečku. Jezus mi bo v nebesih zato že kaj lepega dal.«

Da, da, okrog Lučke je bilo samo veselje, kakor je bila Lučka sama čisto veselje. In ko jo je zgrabilo trpljenje, jo je Bog vzel k sebi.

Le nekaj ji je manjkalo do zvrhane mere veselja: Jezus v sveti hostiji. Ko je bila stara štiri leta, je šla z materjo na Veliki šmaren v cerkev. Mati je šla k sv. obhajilu, Lučka pa za njo; hotela je Jezusa v sveti hostiji »ukrasti«. Doma je mater prosila: »Pokaži mi Jezusa!«

»Ne morem,« pravi mati.

»Pa bi ga tako rada božala.«

»V srce se mi je skril.«

»A tako! Skrila se je kakor ptiček v gnezdu. Potem bi ga rada imela v svojem srcu.«

»Prišel bo k tebi, ko boš šla k prvemu sv. obhajilu.«

»Potlej grem pa kar k sv. obhajilu.«

»Ampak prej se moraš učiti katekizem.«

Odslej se je prav pridno učila katekizem in vprašanj ni bilo konca.

»Položi gospod župnik prav zares Jezusa v jaslice?«

»Ne, samo takega iz voska.«

»Pa naj zaresnega noter položi!«

»Kako naj to naredi?«

»Položi naj hostijo v jaslice — potlej, ko bo tam, jo vzamem in pojem — potlej sem pa prejela prvo sveto obhajilo.«

Bil je misijon, ko je bila stara pet let. Toliko ljudi je šlo k svetemu obhajilu, Lučka pa je morala čakati in čakati. Mati se ni mogla več ustavljati, tako je prosila, naj ji dajo Jezusa. Šla je z njo k misijonarju: »Znaš moliti? — Znaš katekizem? Imaš rada Jezusa? — Bi ga rada prejela?« Lučka je na vsa vprašanja odgovorila krepko: »Da!«

»Za Veliko noč, je-li, ali pa na veliki četrtek,« je omenila mati.

»Pa zakaj naj toliko časa čaka? Zakaj pa ne kar v nedeljo? Govoril bom z gospodom župnikom. Jutri pridita!«

Lučka je na vsa vprašanja odgovarjala, da je bilo veselje. »Lučka, v nedeljo greš k svetemu obhajilu.« Misijonar jo je hotel še naučiti, kako se sprejme sveta hostija, in ji da neposvečeno hostijo na jezik. »Ne maram take hostije. To ni Jezus,« se brani Lučka.

V nedeljo je Lučka tožila, da je tako žejna.

»Lučka, zdaj ne smeš piti, moraš biti tešča.«

»Vem. Ko sem pa tako žejna!«

»Moli k Jezusu, ki je bil na križu tako žejen, pa ti bo pomagal, da ne boš več na žejo mislila. Kar na kaj drugega misli!« Lučka uboga in kmalu je bilo dobro.

Po svetem obhajilu je Lučka zakopala glavico v svoje ročice in se pogovarjala z Jezusom. Vendar pa ni nikomur povedala, kaj ji je Jezus povedal.

Drugi dan bi bila Lučka rada zopet obhajana, pa ji mati ni pustila.

»Ta véliki smejo iti vsak dan k sv. obhajilu, pa ima Jezus vendar otroke rajši. — Zakaj me ne pustite?« je tožila Lučka.

Ker je naprej in naprej prosila, ji mati reče: »Jezusu piši!«

»Nak, Jezusu ne!«

»Pa Mariji!«

»Tudi ne!«

»Komu pa?«

»Svetemu Frančišku, ki je ptičke rad imel.«

In je narekovala:

»Moj ljubi sveti Frančišek! Tako rada bi šla jutri k sv. obhajilu. Pomagaj mi! Reci misijonarju, da bi šla rada vdrugič k sv. obhajilu, pa bo prav gotovo dovolil. Ljubi sveti Frančišek! Saj poznaš male otroke in jih blagoslovljaš. Tako si priden. Rada imam verne duše, ki naj v nebesa pridejo. Reci ljubemu Bogu in vernim dušam, da bi šla jutri rada k sv. obhajilu. Zadnji list sem vzela, da ti pišem. Rada ubogam vse, samo hudobca ne. Čakam odgovora. Če bo ne, bom žalostna. — Tvoja Lučka.«

Odgovor je bil »da«. V zvezek si je zaznamovala vsa sveta obhajila. Bilo jih je vsega skupaj 15; 16. je bilo v nebesih.

Odkar je Lučka prejela prvo sveto obhajilo, je bila kakor poveljučana. Kdor jo je videl, je čutil, kako ga nekaj vleče k Jezusu. Ko se je Lučka pripravljala na binkoštni praznik, ji je mati napisala na listke »darove sv. Duha«. Lučka potegne »strah božji«. Kakor zaklad je hranila listek.

»Boš videla, mama, nikdar ne bom naredila smrtne greha, še malega ne.«

»Ampak, otrok moj, še svetniki so imeli male grehe. Kaj misliš, da moreš biti tako sveta kakor sam Bog?«

»Prav imaš, mama. Sveta hočem pa le biti.«

»Saj že kar lahko začneš. Pridna bodi pa ubogaj!«
Lučka se je pošteno trudila za to.

Bilo je pozimi. Bil je nek otroški praznik. Lučka je bila stara šest let. Prehlajena je bila in kašljala je močno. Zdravnik je dognal, da ima oslovski kašelj, čez nekaj dni je pritisknila še pljučnica. Lučka je zelo trpela in enkrat je med bolečinami vzdihnila: »Nočem biti sveta — tako me boli.« Premagala je bolečino in mamiči božala roko: »Še imam mamico, tako je lepo!«

Sedem dolgih tednov je trpela Lučka. 24. marca 1926, okrog 6. ure zvečer, pokliče: »Ata, pridi k meni! — Prav, prav k meni! — Mama, vzemi me v naročje! — Ata in mamo imam — tako je lepo,« in izdihne.

Lučka je na zemlji ugasnila, solnčni žarek je v nebesih vzšel.

Mirko Kuncič:

Naša muca.

*Na hišnem pragu muca spi,
na glavi vrabec ji čepi,
košati repek drobna ptička
ji kljuje, a za brke miška
jo vleče ... Muca dalje sanja;
zaman budijo jo iz spanja.*

*Ej, stara je že muca naša.
Oko ji trudno že ugaša,
na obe ušesi je že gluha
in komaj, komaj še zaduha
kaj dobrega za pod zobe;
pa škrbasta je tudi že...
Ne ljubi več se ji skakljati
in z našim Janezkom igrati;
kot starka sključena ose dni
na solncu leno dremlje, spi.
Zato zdaj vsak jo lahko žali
in z njo se grdo, kruto šali.*

Rože male Terezike.

Janko je bil že ves teden hudo bolan. Lica so mu gorela, očke bliščale, govoril je zmedeno in niti svoje mamice ni več poznal.

Zdravnik je zmajeval z glavo: »Težko bo, težko...«

Mati je drhtela, samo drhtela še. Jokati ni mogla več. Tako dolgo je bilo sedem dni, tako trpeče sedem prečutih noči, v katerih je prelila toliko solz, da sedaj ni mogla več jokati.

»Nocoj ponoči se odloči, ali premaga otrok bolezni ali bolezen otroka. Pripravljeni morate biti na vse!« je rekel zdravnik in šel.

Bodite pripravljeni na vse!

Lahko je to reči zdravniku in težko je to materi, ki ima na smrtni postelji sinka edinca!

Izmenjala mu je mrzli obkladek na glavi in po prstih odšla iz sobe.

V izbi nad njeno posteljo je visela slika mlade svetnice s križem in rožami v rokah — Male Terezike.

Mati je sklenila roke, se z očmi vprla v mirno smehljajoči svetničin obraz in zaprosila: »Ti, svetnica najmilejša, mala ljubljenska Deteta Jezusa, daj, reši mi sinka edinca!«

Tako je molila in prosila mati dolgo, dolgo. Bel Terezikin obrazek jo je gledal smehljaje, prijazno in usmiljeno, da ji je upanje napolnilo srce.

Snela je sliko in jo odnesla v sinkovo sobo ter jo obesila k njegovi postelji.

Kot vse noči, je tudi nocoj bdela ob bolnikovi postelji. Janko je bil to noč še bolj nemiren, še bolj žarko so mu gorela lica. Govoril je nerazumljive besede, kričal, jokal in se premetaval po postelji. Mati ga je tešila, popravljala odejo in hladila čelo ter se proseče ozirala v Terezikin obraz, ki se ji je v poltemi belil s slike na steni.

»Terezika, ti mala svetnica, reši, reši mi sinka!«

Sredi noči je mati zaspala, sedé, z glavo naslonjeno na končnico. Bila je tako trudna, saj je prebdela že sedem dolgih noči.

Jankove sanje in misli pa so bile ta čas daleč, daleč...

Zdelo se mu je, da je sam sredi brezkončne ravni. Nad njim se je bočilo sivo nebo. Nikjer ni bilo videti solnca, vendar je bilo Janku silno vroče. Ker je bil sam, ga je bilo strah. Zajokal je in zaklical mater. Tedaj pa se je sredi neba prikazal temen oblak, ki se mu je bližal in vse bolj črnel. Ko je bil Janku že povsem blizu, je iz njega stopila visoka, v črno zavita žena, ki je stopila k dečku, ga trdo prijala za roko in rekla:

»Z menoj!«

»Kam?« je začudeno vprašal Janko.

»V večnost.«

»Ali je daleč?«

»Ne vprašuj, boš že videl,« je suho odvrnila žena in ga trdo potegnila za seboj.

In sta šla, daleč, predaleč, po peščeni poti, preko dolin in gorâ naprej, naprej nenehoma.

»Kam greva?« vpraša spet Janko.

»H Kralju večnosti!«

»Ali je še daleč?«

»Boš že videl!«

In zopet sta šla molče po poti, ki je vse bolj postajala strma in skalnata. Nenadoma pa se je razširila in mahoma postala vsa solnčna in cvetna in Janko je stal pred gradom, ki ni bil grad, pred palačo, ki ni bila palača. Vse okoli njega je bliščalo stkano iz samih oblakov, rose, zarje in mavrice ter posuto z zlatom solnčnih žarkov.

Obstal je začuden in omamljen.

»Vstopil!« je siknila žena in ga potegnila za seboj. Ves oslepljen ji je sledil skozi blišč in sijaj ne vedoč, kod hodi in kam gre.

Naenkrat je stal pred prestolom, ki je žarel kot samo solnce in na katerem je sedel deček prav tolik-

»Me ho!«

šen kot on, neskončno mil in zal, ki je imel na glavi krono iz samih zvezd.

»Koga si mi privedla nocoj, Smrt?« je z milim glaskom vprašal črno ženo.

»Jesenovega Janka,« se je poklonila Smrt in pristavila: »in tvoja volja, mogočni Kralj večnosti, naj se izpolni, ali ga obdržiš pri sebi, ali pa ga pošlješ nazaj k materi na zemljo.«

»K mami, k mami!« zaihti Janko in poklekne pred Kralja-Jezusa.

»Glej, pri nas ni ne bolezní, ne nesreč, ne žalosti, zakaj si tako želiš nazaj na zemljo?« ga prijazno vpraša Jezus.

»Dajmo ga!«

»Ker je tam moja mama, ki jo imam tako rad!«

»Tako pravi vsak, pa mora vseeno umreti!« se strupeno vmeša Smrt.

»Bom videl, kaj pravi moja mala služabnica,« reče Jezus, zacinglja s srebrnim kraguljčkom in zakliče:

»Terezika!«

Iz rožnoprozorne meglice stopi mlada žena, visoka, v dolgi halji z rjavim pajčolanom na glavi in preko ramen. Njene lepe bele roke stiskajo na prsi šopek opojno dišečih rož.

Jezus jo vpraša:

»Povej, ljuba služabnica, ali bo ta deček srečen, če se vrne na zemljo? Koliko solz je pretočila njegova mati, ko je bil bolan?«

»Poglej sam, Gospod!« reče Terezika in iztegne roko.

Tudi Janko pogleda v smeri njene roke in zagleda prostran, prekrasen vrt poln raznobarvnih rož, med katerimi je bilo več kot polovico rdečih.

Terezika govori:

»Vse, karkoli je med njimi rdečih rož, so vzklike iz solz njegove matere, ki jih je pretočila v sedmih dneh in v sedmih prečutih nočeh ob njegovi postelji. Njegova mati ga ljubi bolj kot lastno življenje, njeno srce bi neizmerno trpelo, če bi ga izgubila in zato, dobri Gospod, te prosim tudi jaz, vrni ga materi!«

»Zgodi se, kar želiš,« pravi Jezus in blagoslavlja je dvigne roko: »Janko, vrni se na zemljo, ljubi in osrečuj mater, ki te ima tako rada!«

»In reci ji, da si zdrav,« se skloni Terezika k njemu ter ga obsuje z rožami, ki jih je imela v naročju. — — —

»Mamica, zdrav sem!« plane Janko iz sna in sede na postelj. Skozi okno mežika dan. Mama trudna sloni ob postelji in spi. Sinkov krik jo takoj prebudi. Janko z dvignjeno ročico kaže na Terezikino sliko in pripoveduje:

»Tista gospa mi je rekla, da sem zdrav.«

Mati privije Janka k sebi in zašepeče: »Ona je dobra, tako dobra, Janko, moliti boš moral k njej, mnogo, mnogo moliti!«

Solza sreče in hvaležnosti se zaleskeče v materinih očeh. Bel Terezikin obrazek jo prijazno gleda s slike in se ji smehlja.

Janez Pucelj:

Sprejem.

(Nem. nar.)

*Dober dan, gospod Ponedeljek!
Kako kaj pa gospod Torek?*

Prav dobro mu je, gospa Sreda!

*Povejte gospodu Četrtku,
naj pride v petek
z gospo Soboto
k mamici Nedelji v vas!*

Mirko Kunčič:

Mala mama.

Poznate našo Tinico?
To vam je prava mama!
Številno ima družinico,
za vso skrbi prav sama.

Pajacka ima, medvedke tri
in punčko zalo, vitko.
»Oh, kakšne imam jaz skrbi!«
vzdihuje včasih bridko.

Z otroki je res velik križ!
Teško je mama biti:
ves dan jim kuha Tinica,
nikoli niso siti.

Pa kaj jim kuha in kako
jih pita mala mama?
S l a d k o r č k e kuha jim tako,
— da jih pohrusta sama ...

Koroška pravljica.

Živel je Korošec. Šel je na pot in prišel tako daleč, da ni več mogel najti domov. In tako je pač hodil po svetu sem in tja in povpraševal vsakogar, ali mu ne bi mogel povedati, kje je Koroška, pa nihče ni vedel. — Že je bil popolnoma obupal, tedaj pride sredi gozda do hišice. Pred njo je sedel na soncu možiček, star kakor zemlja, in bela brada mu je prirastla že prav doli do stopal.

Fantič ga nagovori in vpraša, ali ne bi vedel, kje je Koroška. Tedaj starec odpre oči in prav tiho reče:

»Tega ne vem, pojdi pa noter v izbo, tam sedi moj oče, on bo vedel.«

Fantè se začudi, stopi v vežo in odpre vrata v izbo. Tam je sedel že dosti starejši mož pri mizi. Pred seboj je imel odprto knjigo in brada mu je že trikrat prirastla okrog mize. In ko fantè spet vpraša, meni mož:

»Tega ne vem, ampak za pečjo sedi moj oče, on bo vedel.«

In res, za pečjo je sedel pra-prastar možiček, ki mu je brada že trikrat prirastla okrog peči, in je govoril tako potihem, da se je moral fant skloniti čisto k njemu.

Rekel je pa tako:

»O lejte si, tu ti prihaja Korošec! Bog te sprimi, fant! Prav pravo uro prideš. — Koroška je daleč od tod. Pa tu za pečjo leži pismo, tam je narisana pot. Ne moreš je zgrešiti.«

Tedaj fant zavriska, vzame pismo, reče boglonaj in hoče oditi.

Starec ga zadrži in pravi:

»Zdaj mi pa moraš narediti tudi ti kaj dobrega. Mi sveto obljubiš, da storiš vse, kar ti porečem? Ti bo v srečo.«

Fant mu obljubi in starec privleče iz jopiča zlato piščalko: »Lej, ná to piščalko in ko prideš na Koroško, tedaj pojdi v Ziljsko dolino gori k Rdeči steni. Tamkaj trikrat zapiskaj in tedaj pride iz skale zver. Ímela bo ključ v gobcu. Nikar pa se nič ne boj, ti nič ne naredi. Kar srčno stopi k njej in ji potegni iz gobca ključ! Tedaj se zver spremeni v čuda lepo deklico in skala v graščino. Deklico, ona je moja hči, — je uklel čarovnik. In kar rešiš, je tvoje. Jaz pa, jaz pa bom slednjič končno vendarle lahko umrl.«

Tedaj fant še enkrat zavriska, vzame piščalko in že ga ni.

No, fant pride na Koroško in se neutegoma poda k Rdeči steni. Stopi na kamen in zapiska: Tedaj začne v skali drzati in ropotati in ta ropot prihaja čim dalje bliže. In ko fant zapiska drugič, tedaj zasliši nekoga vpiti:

»Ala, ala, oče je prišel!«

In ko zapiska tretjič, tedaj se razpoči stena in neznanška zver pride venkaj, bolj strahovita in divja kakor sam zmaj. — Ko jo fant zagleda, ga popade groza — piščalko vrže daleč vstran in zbeži. — Za sabo pa zasliši, kakor da kakšna deklica joka prav grenko.

Nekega dne prileti ptica čez Koroško in ponese oreh v kljunu. In kjer ga izgubi, tam zraste drevo. In ko bo drevo staro sto let, tedaj ga posekajo in naredo zibelko iz njegovega lesa. V njej bo ležal fantiček, ki postane pozneje mašnik. In ko bo pel novo mašo, tedaj bo princezinja rešena in oni trije starci bodo lahko umrli.

Marijin vrtec.

Tabor Marijinih vrtecev pri Sv. Valentinu v Loški dekaniji. Otroci zborujejo, po vseh dekanijah, pa kar v tisočih, tako slišimo in beremo. Brali smo, kako se po drugih dekanijah zbira skupaj mladina, da bi se navdušila za lepo življenje v družbi z Jezusom in Marijo. Pa je tudi za nas prišel tak dan. Bilo je na sredo, 22. avgusta. Mi smo imeli blizu do Sv. Valentina, a prišli so tudi tam od Žirov in iz tako oddaljene Sorice, vsi veseli in navdušeni ob misli, da nas sprejmejo tisti, ki nam kažejo pot v nebesa, pot k večnemu cilju. In zares je bilo lepo. Saj se nas je zbralo okrog 1500 mladih src, da se še bolj navdušimo za ljubezen do Jezusa in Marije. Sklep pridige se je glasil:

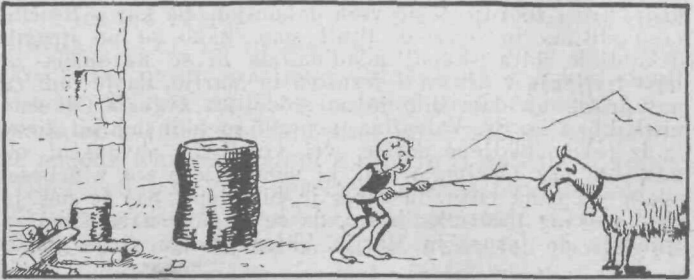

»Jezus in Marija — najboljša tovaršija!« Ta sklep smo zanesli tudi s seboj na dom. Prav tako smo slovesno obljubili živeti po božjih zapovedih, da bomo dobri kristjani in verni otroci skupnega Očeta. Še nikoli nisem slišal tako lepega ljudskega petja, ki je donelo iz tisoč mladih grl pri sv. maši in popoldne pri petih litanijah. To je bilo lepo. Sicer nam je nekoliko ponagajal dež, pa to nas ni motilo in ni kalilo našega veselja. Med odmorom pa nas je zabaval še po domače »Pestotnik« iz Luše. Z veseljem in radostjo ter dobrimi sklepi smo se popoldne razšli na svoje domove v nadi, da se drugo leto zopet snidemo morda v Crn grob ter obnovimo in poglobimo življenje v družbi z Jezusom in Marijo ob varstvu naših dušnih pastirjev.

Sv. Lenart nad škofjo Loko. — Potočnik Leopold.

(Prav lepo je, Polde, da se vas je toliko zbralo. Staknil sem sliko, ko ste vsi zbrani; zato sem priobčil to namesto tvoje, saj ne boš zameril. Tudi skromnega vprašanja ne smeš zameriti: Če le boste vsi mož beseda? — Urednik.)

Trije glagoli.

1. dražiti

2. skočiti

3. frčati.

Uganka.

(Castor & Pollux, Maribor.)

L G B O A
N I R M J
I O K C S
S E I G T
S C A A R
A A Z J K
O A B B G
D G O L O
D L E T A

Imena rešilcev iz prve številke priobčimo v prihodnji številki.

Imena rešivcev sprejemamo do 10. vsakega meseca.

Nagrade so:

1. Mladinska knjiga.
2. Vezan »Vrtec« z »Angelčkom«.
3. Molitvenik »Pri Jezusu« z zlato obrezo. — Kar si kdo izbere.